

1

באותו יום, כאשר אליהו קיבל את שיחת הטלפון מהמספר החסוי, הוא בדיוק יצא מהסופר ובאותו רגע הוא די כעס על עצמו, על כך שהוא הניח למראה עיניו לשפוט מבלי לדעת את הדברים שעומדים מאחורי המעשה שקרה אך לפני רגע בקופות של הסופר.

מספר רגעים קודם לכן, אליהו עוד אחז במצרכים בידיו. שקית חסה מנוילנת הייתה נתונה תחת לזרועו, חבילת הביצים אחוזה הייתה בידו הימנית ושקית הכרוב בשמאלית וכך, כעבור חמש דקות של המתנה מתישה מאחורי לקוח שרשם שרשרת של צ'קים דחויים לחודשיים על קניה של מאה שקל, הוא איבד את סבלנותו לגמרי.

לפיכך, כאשר סוף סוף הגיע תורו ומשום מקום נדחק כנגדו אברך צנום ועבדקן עם סל מצרכים נכבד והקדים אותו בהרכנת ראש ובלחישה שיש לו תעודת נכה. אליהו איבד את סבלנותו לגמרי ולמרות שבדרך כלל הוא היה שותק ומפנה את מקומו, הפעם, שהוא ראה שאין איש מאחוריו ולדעתו האישית, האיש יכל להמתין מעט, לפיכך הוא הביע את מורת רוחו בקול. אבל האברך באותו טון רגוע רק לחש בהרכנת ראש שבדרך כלל הוא לא משתמש בזכות או בחובה הזאת, רק במצבים שאין לו ממש ברירה והוא עם שלושה ילדים קטנים ועוד תינוק קטן שנשאר בבית ואחד מהם, האמצעי, לא רואה לא עלינו וכל השנה הוא מתמודד עם הטיפול בו ולא בלבד באותו

שבריר של רגע שהוא נאלץ לעקוף את התור ורק אז אליהו שם לב לשלושה זאטוטים שנגררו אחרי אותו אברך והוא שם לב במיוחד לילד שאחז בידו של אחיו הקטן, מבלי יכולת לראות ומבלי שיער כלל ובאותו רגע אליהו הרגיש כל כך רע עם עצמו והוא רצה להתנצל ולהגיד לו עד כמה הוא מעריך אותו, על ההתמודדות היום יומית הזאת, אבל המילים היחידות שיצאו מפיו היו:

"אתה צודק".

ומעבר לזה כלום. ועכשיו הוא עמד מחוץ לסופר, עם המצרכים ועם הטלפון הכשר שלו ורגשות האשמה והמספר החסוי שהופיע לו על הצג.

כעבור רגע, הוא אחז בפלאפון וענה בטון עמוס בתהייה:

"הלו?"

"אני מדבר עם אליהו?" נשמע הקול מהצד השני.

"כן?"

"מדבר דודו דהאן", הקול היה מרוחק ואיטי במקצת, "קצין המודיעין של משטרת צפת".

ולשמע המילה משטרה, ליבו של אליהו החסיר פעימה, "כן?", הוא שאל.

"אני צריך לפגוש אותך", נשמע שוב הקול.

"לפגוש אותי?"

"יותר נכון", דייק דודו, "אני צריך שתבוא כעת לתחנת המשטרה בצפת".

ושוב, הלב של אליהו עצר מלכת.

"עכשיו?"

"כן", השיב דודו בטון מופשט, כאילו שהייתה זאת בקשה רגילה באמצע יום רגיל של צהריים.

כעבור רגע, אליהו העיף מבט הצידה, מבחין באברך של מקודם ובשלושת ילדיו, מצטופפים בתוך רכב ישן וחבוט והוא התקדם לעברם בהילוך מתנצל.

"בסדר", הוא הפטיר לבסוף אל תוך הפומית, "אני אגיע".

"מצוין", אמר דודו, "תגיד לשוטר בכניסה שבאת לדודו דהאן, הוא כבר יכווין אותך אלי".

"טוב", אמר אליהו וניתק את השיחה, מרכין את ראשו אל תוך הרכב החבוט, "אני ממש מתנצל", הוא פנה לעבר האברך שישב שם, תוך כדי שהוא משנה נושא במחשבתו, "לא התכוונת".

האברך הרים את ראשו בתימהון, פניו צנומות וספוגות במה שבורא עולם קבע שטוב בעבורו. אחרי רגע הוא זיהה, "זה בסדר", הוא אמר, "לא היית אמור לדעת".

אליהו השפיל את עיניו בתחושה של תסכול, מבטו נופל על הילד הסומא וחסר השיער ועל שקיות המצרכים, ולרגע אחד הוא הבין שזה לא רק אי הראייה, או ההתמודדות היום יומית, זו גם המחלה הנוראה, כאילו שברק כן פוגע באותו מקום פעמיים.

"אני שוב מבקש סליחה", הוא פנה אל אביו בצער, "סליחה שלא הפנמתי את הכאב וההתמודדות היום יומית שלך".

האברך חייך חיוך מריר, מניח יד על מגבעתו, "זה לא כאב", הוא השיב בטון מאופק, "זה פשוט מבחן, להאמין בכל רגע ורגע שכל מאן דעביד רחמנא לטב עביד, בדיוק", הוא דיבר לאט, "כמו בסיפור על רבי עקיבא והנר שכבה בלילה אפל, על התרנגול שנשחט והחמור שנטרף

ומעל לכל האמונה חסרת הספיקות בבורא עולם, אמונה פשוטה, טהורה".

אליהו הנהן בראשו בהסכמה. לפעמים, גם הוא ידע, רק בסופו של יום, הדברים מתבהרים להם.

"ואם להיות כנים", המשיך האברך לדבר בגילוי לב, "זה נכון שלפעמים השמים עמומים, אבל אז אני פשוט יודע, באמונה חסרת עוררין שכל מה שה' עושה, הוא עושה לטובה ובסופו של המסע כל הנקודות יתחברו להם וגם", הוא שאף אוויר, "אם לא אמצא דרך לחבר בין הקווים ולהבין למה דווקא על הילד המקסים וטוב הלב שלי נגזר לחיות ולהיאבק כך, בעצם הידיעה שהכל לטובה, ישנה גם נחמה".

ציפור פרשה כנפיים מעליהם. אליהו נסוג לאחור מעם הרכב.

"היכן אתה גר?" שאל אותו האברך פתאום.

"כאן", השיב אליהו מעט מופתע, "במאור חיים, אבל אני צריך להיות עכשיו בשכונת כנען, ליד המזרקה".

"בוא", האברך בלע את רוקו, "בוא ואקח אותך לאן שאתה צריך".

ובאותו רגע, אליהו הביט בקרטון הביצים ובכרוב שהוא אחז בידו, נמנע בקמצנות לא מוסברת לרכוש שקית ניילון.

"תודה רבה על ההצעה", הוא מלמל לבסוף בחוסר נוחות, "אבל זה קצת מסובך, כי קודם אני רוצה לשים את המצרכים בבית, במאור חיים, ורק אחר כך להגיע לכנען איפה שהמזרקה".

"אל תדאג", החזיר כנגדו האברך, הבעת פניו מתבארת, "אני בדיוק נוסע לשכונת כנען עכשיו, אקח אותך עימי".

"ו...?", כחכח אליהו בגרונו במבוכה, "מה יהיה על המצרכים?"

"אמתין לך", השיב האברך באותו טון מדוד, איטי, "עד שתשים אותם בבית, אבל", הוא המשיך באותה נשימה, "אל תתעכב בבקשה, כי אני די ממחר".

"תודה", השיב אליהו בכנות, "באמת תודה".

"אין בעד מה", אמר האברך והסתובב לאחור, מפנה מקום לאליהו בין ילדיו הקטנים, שכן במושב הקדמי היה קשור כיסא תינוק. אליהו נדחק מאחור והאברך התנצל, "אני תמיד שם את התינוק מקדימה או מניח תיק ליד הכיסא", הוא לחש בנימה מרוככת, "שחס וחלילה לא אשכח את הקטן, אתה יודע", הוא שאף אוויר, "אין ביטוח לאף אחד בחיים הללו".

אליהו הנהן בראשו בהסכמה, הוא אף פעם לא הבין איך אפשר לשכוח ילד, אבל עצם העובדה שזה קורה שוב ושוב בכל שנה, מעידה שלפעמים המחשבה מתנתקת ובני אדם זקוקים לתזכורות.

"גם לפני שנה", המשיך האברך מפנה את ראשו לעבר אליהו, "שמתו סורגים בבית. הילדים אף פעם לא מטפסים אבל כבר כתוב בתורה, לא תשים דמים בביתך ולא תמיד, שיהיו בריאים, אפשר להשיג עליהם".

לאחר מכן הוא שילב הילוך, "דרך אגב", הוא מלמל, "קוראים לי צבי".

"אליהו", רכן אליהו קדימה, "שמי אליהו".

צבי הנהן בראשו, עננה בלתי מפוענחת על פניו. לאחר מכן הוא לחץ על דוושת הגז, מקרטע בקושי בעלייה של מאור חיים. עד אשר אליהו עצר בעדו.

"כאן", אמר אליהו במבוכה, "אם תוכל לעצור לי כאן, שאשים את המצרכים".

צבי עצר ואליהו יצא בריצה, נזהר שלא להפיל את תבנית הביצים.

לאחר שלוש דקות הוא חזר, מתנשף, וצבי המשיך לנסוע, נפרד מאליהו בכיכר כנען, בהמשך הדרך.

אליהו הודה לו שוב, לא מבין מדוע הבעת פניו של צבי נותרה עצורה וכאובה, אבל לא היה לו די זמן להרהר בכך שכן אחרי שתי דקות הוא מצא את עצמו פוסע תחת זרזיף קליל של גשם בשביל עפר עד לכניסה של בניין המשטרה, כאשר שוטר משועמם שישב בכניסה כיוון אותו במעט תהייה אל עבר חדרו של קצין המודיעין.

"הגעת מהר", קרא דודו דהאן בחיוך למראה בואו של אליהו והביט בעיון על בחור הישיבה שעמד בקצה החדר, "חשבתי שייקח לך יותר זמן".

"גם אני חשבתי כך", הודה אליהו והרים את עיניו לעבר דודו.

"בוא שב", אמר דודו והצביע על כיסא משרדי קטן שניצב מעבר לשולחן. הייתה לדודו קרחת מבהיקה ועגולה שניצבה במרכז ראשו, מעל לפניו עגולים, מדושנים ומבנה גוף גדול ומגושם. הוא לבש בגדים אזוריים.

"תודה", השיב אליהו והתיישב באיטיות על הכיסא, לא מודע לענן הכהה העולה באותו רגע מצפון,

אפילו בשבריר של תחושה.